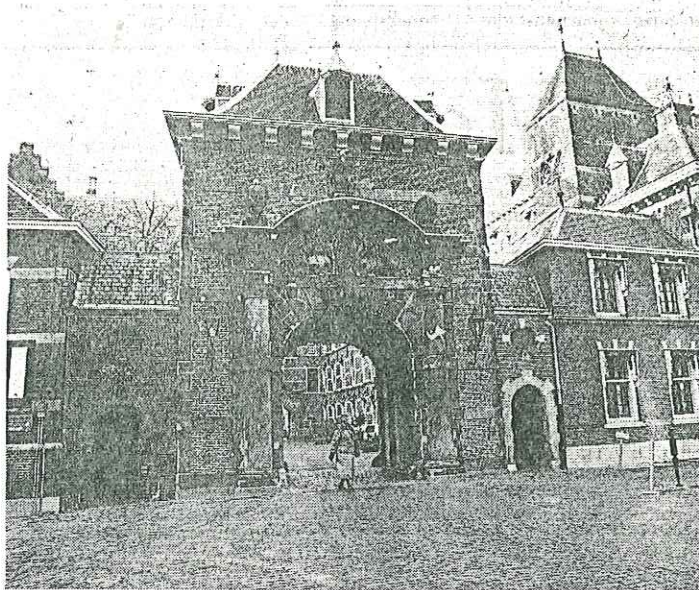

Grauwe Granadierspoort

De Grenadierspoort die vanaf het Plein toegang geeft tot het Binnenhof, staat er weer grauw bij. De nieuwe frisgele verflaag is verwijderd omdat hij begon af te bladderen. Een volslagen raadsel, zeggen de deskundigen, omdat de verf op de natuursteen van het naastgelegen Mauritshuis wel voldoet.

■ FOTO: MILAN KONVALINKA

Verfmysterie op het Binnenhof

door
HERMAN ROSENBERG

DEN HAAG — Ze waren er zo trots op bij de Rijksgebouwendienst. De drie zeventiende-eeuwse poorten van het Binnenhof stonden er stralend bij, met hun nieuwe frisse zachtgele kleur. Ook de camera-ploegen van Den Haag Vandaag en RTL4 wisten het verfwerk te waarderen: leuk zo'n poort als achtergrond bij het grauwe pak van Lubbers of Van den Broek. Maar wat nu? Sinds vorige maand is de laklaag verdwenen en domineert rond de bogen weer de wat smoezelige tint van de Bentheimer zandsteen.

Wilde geruchten doen de ronde in de wandelgangen van het Binnenhof en daarbuiten. Deetman zou de nieuwe kleuren niet mooi gevonden hebben, de koningin zou... „Nee”, zegt ir. Evert Jan Nusselder, de bouwhistoricus van de Rijksgebouwendienst die de nieuwe kleuren op basis van gedegen historisch onderzoek uitkoos. „We hebben de nieuwe kleuren uit eigen beweging verwijderd omdat de verf begon af te bladderen. Een volslagen raadsel”. Het mysterieuze van de zaak schuilt hem in het gegeven dat dezelfde verf — een traditioneel produkt op basis van lijnolie — eerder uitstekend voldeed op de eveneens uit Bentheim afkomstige natuursteen van het Mauritshuis. „En daar zit hij er nog steeds goed op”, verzekert Nusselder.

Maar wat gaat er dan nu gebeuren? Blijven de poorten er ongelikt bijstaan? Als het aan de bouwhistoricus en zijn dienst ligt, worden ze, zo gauw er een nieuwe verf is ontwikkeld, opnieuw geschilderd. En de verfmakers zijn al druk aan het mengen en klutsen om een wat vasthoudender lak te brouwen. Tegelijk wordt onderzocht wat er met de oude verf is misgegaan. Schilderachtige verklaringen als plas van honden, of vroeger in de poreuze steen opgeslagen urine van dronken schildwachten, zijn al naar het rijk der fabelen verwezen, want het bladert ook op hoogten die zelfs met de hoogste nood niet te bereiken zijn. De naspeuringen duren voort. Maar de frisse kleuren komen in elk geval weer terug.